

marně se snaží přesunouti zde nebezpečí úrazu na dráhu, ježto prý její zřízení pobyt cestujících na plošinách jedoucích vlaků trpí. Jest zcela zřejmo, že by se nemohl dovolávat podobných případů všeobecně, na př. u jiných vlaků, a rovněž nemůže ještě k zavinění dráhy stačiti, že snad u onoho vlaku někteří cestující na plošině zůstali a že jim v tom personál nezabránil, protože tu chybí bezprostřední příčinná souvislost. Že mu však průvodčí pobyt na plošině dovolil, nebylo tvrzeno, an žalobce sám uváděl, že k jeho vozu průvodčí ani nedošel. Že by bylo lze přičítati za zavinění již to, že vlak se dal do pohybu, aniž se personál přesvědčil o tom, že všichni cestující zaujali místo ve vlaku, nelze uznati správným, protože cestující mají nejen určitá práva, nýbrž i povinnosti se zřetelem na potřeby provozu a lze od nich očekávati, že již ve svém vlastním zájmu učiní jim zadost. Ostatně to všecko snad by mohlo přijíti v úvahu, kdyby bylo zjištěno, že nejen vlak vůbec, nýbrž jmenovitě že i vagon, u něhož se nehoda stala, byl opravdu přeplněn, kterýž důkaz však nebyl proveden.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatel poukazuje se především na důvody napadeného rozsudku, které odpovídají jak zjištěnému stavu věci, tak i zákonu. Mínění dovolatelovo, že předpis § 95 železničního provozního řádu (cís. nařízení ze dne 16. listopadu 1851, čís. 1 ř. zák. z roku 1852) mu nemusil býti znám, ježto jde o vnitřní služební předpis a žalobce na něj zřízcenci žalovaného ani vyhláškami ve vozech ani výstražnými tabulkami nebyl upozorněn, jest zřejmě nesprávné, neboť řečený předpis není vnitřním služebním předpisem, nýbrž byl řádně vyhlášen. Ostatně jest meškání na otevřené plošině jedoucího železničního vozu, jak uvedl a správně odůvodnil soud odvolací, jednáním, které příčí se opatrnosti u každého rozumného člověka podle § 1297 obč. zák. předpokládané a nemůže proto ani z toho důvodu neznalost řečeného předpisu sprostiti žalobce, třebaš je 70letým brusičem skla, povinnosti, by dbal této opatrnosti.

Čís. 8988.

Příslušnost podle § 99 j. n.

Majetkem jest i majetek nepatrný, nepostačující podle odhadu ani na to, by kryl výlohy právní rozepře; stačí i majetek, jenž jest jinak vyňat z exekuce. Stačí i šatstvo a prádlo, pokud je žalovaný (lázeňský host) nepotřebuje k osobní potřebě, kapesní hodinky a prsten.

(Rozh. ze dne 24. května 1929, R I 317/29.)

Žalobce zadal žalobu o zaplacení peněžité pohledávky proti žalovanému cizozemci na okresním soudě v Karlových Varech, kde za svého lázeňského pobytu měl žalovaný kromě šatů, jež nosil, ještě dvojí oblek,

převlečník, prádlo na čtyři neděle, zlaté kapesní hodinky a zlatý prsten. Námitce místní nepřislušnosti soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku místní nepřislušnosti. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle § 99 j. n. může býti podána v území, kde tento zákon platí, o majetkové nároky žaloba na osoby, které nemají v tuzemsku bydliště, u každého soudu, v jehož obvodě jest majetek těchto osob. Zákon nepředpisuje, jakého druhu a jaké ceny musí býti majetek, by založil sudiště těchto osob podle § 99 j. n., a proto stačí i majetek nepatrný, i když podle dohadu ani nestačí, by kryl výlohy spojené se sporem, ano stačí i majetek, jenž jest jinak vyňat z exekuce. (Rozh. ze dne 28. prosince 1906, čís. 20.263, Právnik 891/1907.) Může proto důvodem sudiště majetku podle § 99 j. n. býti i šatstvo a prádlo, pokud ho majitel nepotřebuje nezbytně k osobní potřebě, hodinky kapesní a prsten, jež žalovaný na cestách neb jako lázeňský host s sebou přivezl. Právem proto rekursní soud uznal, že žalovaný, jenž jsa cizozemcem, vlastnil jako lázeňský host v Karlových Varech kromě prádla a šatstva, jež měl na sobě, ještě dvojí oblek, převlékač a prádlo na čtyři neděle, pak zlaté hodinky kapesní a zlatý prsten, měl v době podání žaloby v Karlových Varech majetek, jenž stačí, by založil sudiště majetku podle § 99 j. n.

Čís. 8989.

I když rodiče nejsou ještě rozvedeni nebo rozloučení, avšak manželské společenství jest již fakticky zrušeno, jest v nesporném řízení rozhodnouti o tom, komu z rodičů mají býti děti přenechány.

(Rozh. ze dne 24. května 1929, R I 347/29.)

Manžel domáhal se na své odděleně žijící manželce, by mu byly vydány jeho dvě děti. Soud první stolice návrh zamítl, rekursní soud poukázal návrh na pořad práva. Důvody: Spor mezi manžely o rozvod od stolu a lože není dosud rozhodnut, a nemůže proto předpis § 142 obč. zák. přijíti v úvahu. Podle § 145 obč. zák. má otec právo domáhati se kdykoli vydání dítěte na každém, tedy i na manželce. Poněvadž však toto právo manžele domáhati se vydání dětí na manželce, není žádným zákonným předpisem poukázáno na pořad řízení nesporného (§ 1 nesp. říz.), jde tu o případ sporu ze vzájemného poměru mezi manžely, který není rázu ryze majetko-právního, a jest proto o něm rozhodovati cestou spornou. Tento právní názor vyslovil nejvyšší soud v rozhodnutích čís. sb. 1546 a 3696, na jichž bližší odůvodnění se stěžovatel tímto odkazuje.